PERU – Santa Cruz de Succhabamba

Sveta misa na platou Santa Cruz de Succhabamba

Homilija pape Lava XIV.

Draga braćo i sestre, dobrodošli i hvala vam na vašoj srdačnoj dobrodošlici!

„Ovo je dan što ga učini Gospodin: kličimo i radujmo se njemu!“ (Ps 118,24). U ovom euharistijskom slavlju dolazim, kao što sam to mnogo puta činio, podijeliti s vama radost što sam Kristov učenik i misionar. Nalazimo se na zapadnom ogranku peruanskih Anda, u pokrajini Santa Cruz de Cajamarca, među strmim brežuljcima, klancima i plodnim dolinama, u zemlji andskih korijena, mjestu gdje je procvalo Carstvo Inka i kolijevci duboke kršćanske vjere.

Mnogi od vas prevalili su velike udaljenosti kako bi danas bili ovdje. Neki su došli iz seoskih zajednica, ostavljajući svoje obitelji, gospodarstva i svakodnevne poslove. Put koji ste prošli nije bio samo putovanje zahtjevnim stazama, nego i hodočašće vjere. Svaki vaš korak i svaki napor izražavaju jednu jedinu želju: susresti Isusa, slušati njegovu riječ, primiti njegovo Tijelo i njegovu Krv te, hraneći se tim Otajstvenim Kruhom, ojačati u nadi.

Prvo čitanje, uzeto iz Treće poslanice svetoga apostola Ivana (usp. 3 Iv 1,5-8), donosi dio preporuka upućenih kršćaninu po imenu Gaj. Nakon što je istaknuta njegova poznata dobrota, poziva ga se da se brine za putujuće misionare kako bi im bilo osigurano sve potrebno za put, podsjećajući da su oni, radi Kristova imena, „pošli ne primajući ništa od pogana“ (r. 7).

To isto čudo ponovilo se prije pet stoljeća među ovim planinama, tihim svjedocima nastanka prvih kršćanskih zajednica. Misionari su više puta dolazili bez zaliha i preporuka, noseći Isusovo ime, ljubav prema Gospodinu čudesa iz Andabambe i njegovoj Bezgrešnoj Majci.

Od dolaska prvih evangelizatora, od svetog Turibija iz Mogroveja do Mučenika iz Chimbotea, sjeme Evanđelja na ovim prostorima nije prestajalo nicati i donositi plodove, tiho i nenametljivo, daleko od pljeska i velikih priznanja. Tako je vjera u visokim Andama rasla jednostavna i iskrena, utemeljena na svakodnevnom življenju evanđeoskih vrijednosti te izražena u običajima i slavljima koja povezuju narode i naraštaje. Ona je postala obilježje i stil života u kojem se nitko ne osjeća sam, ni pred teškoćama.

Možemo reći da srdačnost i radost koje obilježavaju mnoga andska područja imaju svoj korijen u poštovanju i ljubavi prema Gospodnjim zapovijedima (usp. Ps 111,1) te odražavaju „žeđ za Bogom koju mogu upoznati samo jednostavni i siromašni“ (sv. Pavao VI., apostolska pobudnica Evangelii nuntiandi, 8. prosinca 1975., br. 48). Zato je papa Franjo u Evangelii gaudium govorio o pučkoj pobožnosti kao o snažnoj evangelizacijskoj snazi, „u kojoj se primljena vjera utjelovila u jednoj kulturi i nastavlja se prenositi“ (br. 123). Ona vrednuje temeljne stvarnosti poput zemlje, poštenoga rada i obitelji te pruža zdrav protuotrov površnosti i konzumerizmu koji se danas sve više šire.

Stoga želim sa zahvalnošću spomenuti brojne misionare, svećenike, redovnike i redovnice koji su kroz stoljeća velikodušno i predano širili Božje kraljevstvo među ovim planinama. Naša zahvalna molitva uzdiže se i za katehiste koji, često uz velike žrtve i u odsutnosti svećenika, pastoralno skrbe za zajednice: predvode slavlje Službe riječi, pripravljaju vjernike za sakramente, pohode bolesnike i zauzimaju se za mnoge potrebe svojih bližnjih.

Posebno molimo za one koje je Gospodin već pozvao k sebi i čiji je spomen još živ u njihovim zajednicama. Bez njih bi evangelizacija u ovim udaljenim krajevima bila veoma teška. Zahvaljujemo Bogu i za mnoge laike koji se na različite načine uključuju u misionarsko naviještanje, ovdje i diljem svijeta.

U Evanđelju (usp. Lk 18,1-8) čuli smo Isusa kako govori o udovici, simbolu društvene ranjivosti i ovisnosti u tadašnjem kulturnom okružju. Nezaštićena i potlačena, ta sirota žena uporno je tražila pravdu od suca koji nije imao ni straha Božjega ni poštovanja prema ljudima te je ostajao ravnodušan na njezine molbe. Tek zahvaljujući njezinoj ustrajnosti na kraju joj je udijelio pravdu.
Prema Isusovim riječima, ova nas prispodoba prije svega podsjeća koliko je važno moliti bez prestanka i nikada ne klonuti duhom. Ali ona je i poziv da otvorimo oči za mnoge bolne situacije koje nas okružuju. Vapaj koji udovica upućuje sucu: „Obrani me od mojega tužitelja!“ (r. 3), nažalost i danas ostaje neuslišan na usnama mnogih muškaraca i žena.

To izaziva veliku zabrinutost, kako za Crkvu tako i za društvo. Pomislimo, primjerice, na patnju onih koji su prisiljeni napustiti svoje krajeve u potrazi za boljom budućnošću za sebe i svoje obitelji u velikim obalnim gradovima. Sjetimo se teškoća povezanih s padom nataliteta, koji prazni sela i otežava smjenu naraštaja. Pomislimo i na izazov pravedne raspodjele koristi koje proizlaze iz prirodnih bogatstava zemlje.

Suočeni s tolikim poteškoćama, možemo biti u napasti prepustiti se obeshrabrenju, ogorčenosti ili čak nasilju. No to nikada nije put napretka ni mira. Udovica iz prispodobe pokazuje nam da se sebičnost, nepravda i zlo ne pobjeđuju grubošću, nego molitvom, strpljivošću i postojanošću u ukazivanju na ono što nije ispravno, odlučnim traženjem promjena i zauzetim radom kako bi se one ostvarile, nikada ne gubeći pouzdanje u Boga.

Tada se, kao na vrhu brda Cerro Cotorumi, kroz križ vidi nebo.

Ono što podupire postojanost žene iz Evanđelja jest vjera, kako pokazuje pitanje kojim Isus završava prispodobu: „Kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?“ (r. 8).

Između vjere, molitve i djelovanja postoji duboka povezanost. Gdje je vjera, ondje je molitva; a gdje je molitva, ondje postoji i sposobnost zauzimanja za druge. Vi, stanovnici ovih krajeva, to dobro znate. Unatoč mnogim teškoćama, nikada niste izgubili pouzdanje u Boga i, uz njegovu pomoć, u same sebe. Vjera vas čini velikima u vašim težnjama i planovima.

Želim stoga pohvaliti sve one koji se domišljatošću i poduzetnošću trude osigurati dostojanstven rad ljudima: poljoprivrednike, trgovce, male poduzetnike i mnoge druge koji ovdje iz dana u dan stavljaju na raspolaganje zajednici talente koje su primili, pridonoseći zapošljavanjem promicanju istinskih modela cjelovitoga ljudskog razvoja (usp. enciklika Magnifica humanitas, 15. svibnja 2026., br. 181).

Draga braćo i sestre!

Gospodin vidi putove kojima hodite, vaš trud, brige i izazove s kojima se suočavate. Poznaje nade mladih, nadahnjuje mudrost starijih i nikada vas ne napušta. Kad duša luta bez cilja, on je Put. Kad ponestane snage, on je Hrana. Kad nastupi obeshrabrenje, on hrani nadu.

Molimo Bezgrješnu da nas ne prestane štititi svojim plaštem te je zazovimo da euharistija koju slavimo obnovi u svima nama vjeru te učvrsti zauzetost i predanost. Neka vas Señor del Costado, čiji se lik s tolikom pobožnošću časti u ovom gradu, blagoslovi, štiti i uvijek nadahnjuje na misli i djela jedinstva, ljubavi i mira. Amen.